

Nr 124.

Av herr **Norup m. fl.**, *angående viss ändring av Kungl. Maj:ts reglemente för ecklesiastik medelsförvaltning.*

Enligt nu gällande författning — kungl. kungörelse nr 18/1935 — beträffande byggnadsförskott till bebyggande av ecklesiastikt boställe skola de byggnadslån, som upptagas, amorteras under 20 år eller i undantagsfall under 40 år. Dock får lånesumman icke vara större än att 17 års avkastning av bostället skall kunna täcka hela byggnadsskulden jämte ränta.

Dessa bestämmelser ha utformats av de år 1919 tillkallade utredningsmännen för »revision av förordningen angående utarrendering av prästerskapets löneboställen». Utredningsmännen anförde för begränsningen av amorteringstiden följande motivering:

»Begränsningen synes lämpligen kunna göras så, att högre förskott ej må beviljas än att förskottet till kapital och ränta må, med beräkning av att års- och arrendebeloppet därför anlitas i deras helhet, kunna slutföras under loppet av 20 år eller i undantagsfall — såsom då fråga är om synnerligen omfattande byggnadsföretag — 40 år, alltså under en eller undantagsvis två normala arrendeperioder. Det måste nämligen anses som ett bevis på oekonomisk förvaltning av ett jordbruksboställe, om detta bebygges så, att byggnadskostnaderna förtära mer än 20 års avkastning och än mer, om över 40 års avkastning därför kräves. Då, med tillämpning av den räntefot av 5 procent, varmed förskotten efter sakkunniges förslag skulle löpa, för amortering under 20 respektive 40 år av ett visst lån erfordras en årlig annuitet till belopp motsvarande omkring en tolftedel, respektive en sjuttondel av lånets belopp, hava sakkunnige föreslagit att förskott ej må beviljas med högre belopp än som motsvarar högst 12 års eller, där särskilda omständigheter sådant föranleda, högst 17 års — — — och arrendebelopp för bostället».

Dessa bestämmelser, som tillkommit för att hindra en lyxbetonad eller oekonomisk bebyggelse, kunna med den förändring av byggnadskostnaderna, som ägt rum under det senaste årtiondet, numera icke med skäl bibehållas.

Visserligen kan en längre amorteringstid än 40 år icke i allmänhet anses tillråddlig, men att begränsa förskottet eller lånesumman till högst 17 års avkastning från bostället synes icke stå i rimlig proportion till avkastningsresultatet av ett jordbruk och till nuvarande byggnadskostnader.

Som exempel må anföras ett fall från en socken i södra Sverige, där lönebostället, som omfattar 17,5 har odlad jord med ett taxeringsvärde av

17 500 kronor, skall nybyggas med såväl boningshus som ekonomibyggnader. Byggnadskostnaderna beräknas till omkring 27 000 kronor, och bostället arrendevärderades på hösten 1941 till 900 kronor. Alltså skulle det dröja 30 år, tills avkastningen av bostället betalat kapitalskulden och ännu längre, om ränta därpå skulle betalas.

Denna gård är dock av den storleksordning att den kan föda en familj och av den beskaffenhet, att om den kunnat hänföras till exempelvis kategorien egna hem staten på densamma enligt gällande bestämmelser skulle ha kunnat offra kapital i form av låtnader i lånemöjligheter och räntebidrag. Det synes därför icke mer än rimligt, att villkoren för bebyggelse av de ecklesiastika löneboställena bli sådana, att med de fördrade byggnadskostnaderna och med den högre standard, som nu kräves för all bebyggelse, amorteringstiden för byggnadskostnaderna utsträcker över en längre avkastningsperiod än 17 år.

Med anledning av vad här anförts får jag alltså hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära, att villkoren för utlämnande av förskott från kyrkofonden och för lån upptagna att förskottera byggnadskostnaderna vid de ecklesiastika boställena enligt kap. 4 §§ 15—16 i kungl. kungörelsen nr 18/1935 ändras därhän, att avkastningen av löneboställena måtte få användas under obestämd tid framåt, till dess att såväl kapital som ränta blivit till fullo återbetalda.

Stockholm den 22 januari 1942.

Sam B. Norup.

Jones Erik Andersson
i Ovanmyra.

Per Persson,
Norrby.

Anders Pettersson
i Dahl.

Arvid Jonsson,
Skedsbygd.
